

да черпи с пълния шепи от богатото литературно наследство на нашите и чужди писатели и особено от класиците на световната литература, които той обичаше най-много.

Аз постъпих в Морското училище през август 1923 година /три години преди Вапцаров/ и в края на юни 1929 година завърших същото. При постъпването ми впусъкът ни се състоеше от 56 младежи дошли от всички краища на страната, но при завършване се оказахме само 34. Животът в училището беше твърде труден. Напрегнати теоретически занятия - технически по специалността и общообразователни, усилена военна и военно-морска подготовка, строга, сурова военна дисциплина по прусшки образец при която за дребни младежки провинения се налагаха сурови, често жестоки, граничещи понякога със садизъм наказания, правеха дните да текат бавно, приличащи на месеци, а месеците ни се струваха понякога като години. Когато след завършване на тригодишния теоретически курс започвахме следващия тригодишен курс на практически стаж по корабите на тогавашния военноморски флот животът ни ставаше още по-труден. Той се приравняваше по битови условия с този на редовите моряци, а в много случаи беше и по-труден, тъй като изпълнението на машинната команда в корабите се извършваше изцяло от възпитаниците на училището. Попълването на корабните запаси с възглице се извършваше като същите пренасяхме на гръб с кошове, които побираше по 32-35 кг. възглице, от бреговия склад до корабните бункери. Разтоварването на вагоните за попълване на бреговия склад също не минаваше без нашето участие. В целия кей около корабите имаше само една чешма, затова ежедневното измиване на лицето не се смяташе всякога за някаква необходимост. Някои от нашите другари, които бяха синове на заможни родители напуснаха, за да продължат образованието си в цивилни учебни заведения. Други, по-

Тош